



NÁŠ PRVNÍ ROAD TRIP – SMĚR SEVER

Potom, co naše peřina skončila v koši, jsme nasedly do auta a vyrazily na náš první pořádný road trip. Jediný plán byl pořídit peřinu a dorazit na nejsevernější místo Nového Zélandu – Cape Reinga (pracovní název Cape Regina, protože neumím číst).

Vyrazily jsme plné ideálů, ale střet s realitou vanlifu (života v autě) přišel velmi brzy. Ještě než jsme vyrazily na Nový Zéland, jsme věděly, že si chceme pořídit dodávku, ve které budeme moct bydlet. A to jsme i udělaly. Před cestou na sever jsme v autě ale spaly z dosavadních čtyřiadvaceti nocí jen tři a všechny byly s vidinou sprchy a normální postele následující den. Teď jsme neměly ani jedno a začínaly jsme objevovat mouchy našeho auta.

Ta nejméně příjemná byla, a zčásti stále je, strašně nepohodlná postel. Dřevěné příčky, které máme místo roštu, jsou moc daleko od sebe a strašně tlačí do zad, boků, ramen a vlastně všeho, na čem se snažíme ležet. Ale naštěstí s sebou máme dostatek karimatek, kterými dokážeme mezery aspoň částečně zacelit.

Jedna muška je na mé straně postele a jmenuje se rozkládací stolek. Slovo rozkládací zní sice skvěle, „aspoň nepřekáží", může si někdo říct. Jenže i když jde složit, nejde dát pryč, takže do něj ramenem narážím, kdykoli se chci v noci otočit na druhý bok.

No a další malá nepříjemnost je, že spíme hlavou v kuchyni. Když si koupíme třeba cibuli nebo brokolici, čicháme je celou noc. A řekla bych, že ani my pak úplně nevoníme, ale na to jsme si už naštěstí zvykly a ani to nevnímáme.

Jinak si žijeme opravdu v luxusu. Například díky kempingové sprše, kterou jsme získaly společně s nákupem celého auta, se můžeme sprchovat klidně třikrát denně (za předpokladu, že máme dostatek vody). Pomalu se však začínala dostavovat malá dávka frustrace, například z neustálého nedostatku vody anebo deště ze všech směrů.